

občutljivega srca in je znal pridobiti srca svojih učencev v kratkem času. Radi njegovih zaslug na učnem polju mu je podelil presvetli cesar zlati križec za zasluge. Ranjki je bil blag značaj in dober prijatelj; za narod in narodna društva daroval je svoj čas in denar; zato je umrl po navadi narodnih delavcev — revež. Svojo družino je presrečno ljubil in še na smrtni postelji je priporočal, naj prijatelji podelijo njegovi družini, kar so namenili njemu za vence in trakove. Tako se je tudi zgodilo in darovi so bili toliko obilnejši. Okoli mrtvaškega voza ni bilo vencev (razven 3), a sprevod je bil krasen in mnogoštevilčen ter je kazal, kako visoko je bil čislán mož-šolnik po volji božji. Svojo bolezen (sušico) prenašal je jako udano in je umrl, kakor je živel, — veren kristijan. Naj v miru počiva blagi pokojnik in spomin na njegova dela naj sveti naslednikom kot luč pri delu v šoli in zunaj nje.

»Soča«.

Preširnova podoba. Olnato podobo vélikega pesnika našega dr. Fr. Preširna, katere je narod naš doslej jako pogrešal, naslikal je g. *Srečko Magolič* v Ljubljani ter nam jo te dni poslal na ogled. Portret je posnet po izvorniku *Kurza pl. Goldensteina*, kateri je leta 1850. Preširna po spominu naslikal in sliko prodal gosp. Franu Potočniku, prijatelju Preširnovemu, sedaj v pokoji živočemu c. kr. stavbnemu svetovalcu v Ljubljani. Sedaj je lastnik te slike prof. Fran Levec. Magoličeva slika je prav lepo delo. Ne bomo obširneje opisavali te podobe, temveč opozarjamo le slovensko inteligencijo, posebno pa slavne čitalnice in bralna društva, naj pridno posežejo po nji; kajti v nobenem narodnem društvu, v nobenem stanovanju odlične imovite narodne obitelji ne bi se smela pogrešati podoba največjega pesnika našega. — Podoba se dobiva v treh veličinah, in sicer: v prirodni veličini po 35 gld., v dveh tretjinah prirodne veličine po 25 gld., in v jedni tretjini po 15 gld. v krasnem okvirji in po tuine prosta pri izdelovalci v *Gradaških ulicah* št. 16 v Ljubljani. Naroča se najlože po poštni nakaznici, ali pa se slika pošilja z dovoljenjem naročnikovim tudi proti poštnemu povzetju.

Ivan Trnski nam je poslal naslednje pismo:

»Slavnomu uredništvu Ljubljanskoga »Zvona«.

Liepa hvala na uvrščaju Starčeva pisma o mojoj svečanosti u 6. broj »Zvona« i liepa hvala, što mi je slavno uredništvo dva primjerka toga broja, jedan u Zagreb, a drugi v Kamnik, gdje sada boravim, dostaviti izvolilo.

Dični me Slovenci odlikovahu svojom pažnjom za mladih ljeta, kao i sada na kraju mojega vieka, Slovenka je bila moja nezaboravljena pokojna druga, možete mi vjerovati, da sam svih Slovenaca i slavnoga uredništva

iskreni štovalec i prijatelj

Ivan Trnski.«

U Kamniku 10. junija 1887.

Gledališki oder v Rudolfovem. Ni nas sicer misel ponavljati in premlevati že tako priznane resnice, kako važno je gledališče vsakemu narodu, vendar si ne moremo kaj; da ne bi rekli, da je gledališče, če le kje, gotovo v manjših krajih (in tu sém nam je prištevati tudi naša mala mesta po deželi) jako potreben zavod. Po kmetih nima človek ónih duh razvedrujočih, srce pobražujočih prilik, kakor po velicih mestih. Tam je človek celó v zadregi kateri duševni užitek naj si privoči danes, kateri jutri; na izbor ima deklamatoričnih, muzikaličnih, govornških in drugih produkcij. Vsak teh duševnih užitkov pak bistri um, blaži srce, seveda če izvirajo iz čistega studenca. Malomeščanu je ta dušna paša zaprta. V jednoličnem teku odvija se mu nit življenja, vedno isti opravki, isti pogovori, isti dolgočasni obrazi. Če se mu ponudi kdaj prilika, udeležiti se kacega pevskega večera, šteje tak dan med praznike; saj je vendar človeku vcepljena v dnu srca potreba, stopiti kdaj čez trde in njegov duh